

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Først skal jeg kvittere for, at socialministeren meddelte, at den omtalte checkløsning til alle, der bruger petroleum, har man også været igennem i Socialministeret. Jeg skal kvittere for det, fordi det faktisk er en erkendelse af, at man har arbejdet ud fra den samme præmis som vi, nemlig at alle, der hidtil har været fritaget, og hvor det har været meningen, at de skulle være det, fortsat skulle være fritaget, selv efter at vi har sat prop i og punktum for petroleumsfarven i sommer. Jeg skal kvittere for det, for jeg går ikke ud fra, at socialministeren og Socialministeriets embedsmænd har arbejdet ud fra nogle præmisser, som man overhovedet ikke har overvejet politisk i regeringen.

Så skal jeg med fare for, at socialministeren bliver meget vred, sige, at de meldinger, der har været fra Socialdemokratiets side om tal i denne sag, har bygget på de tal, som Folketinget havde til sin rådighed, da man i december 1988 ophævede petroleumsafgiften. Det gælder både for antallet af lejemaal og for provenuet – eller provenutabet var det på det tidspunkt. Dengang havde vi en afgift på 57 øre pr. l dunkpetroleum, og det meldte man ville komme til at give et afgiftsprovenutab på 50 mio. kr. Nu indfører man en afgift på mere end det tredobbelte, og så tillader vi os i øvrigt at stryge decimalerne og kun gange med 3, og så siger vi, at der må blive en provenugevinst på ca. 150 mio. kr. Men jeg kan forstå, at man i Socialministeriet, i regeringen og i forligspartierne har vedtaget, at vi fremover kun skal have milde vintre, for det, nemlig forbruget i 1988 og 1989, man tager udgangspunkt i, er to år, der har været karakteriseret ved et ganske beskedent antal graddage, altså de dage hvor man kan forvente, at der er et fyringsforbrug, et olie- eller et brændselsforbrug.

Jeg kan også forstå, at det er endnu en af de forhastede beslutninger, som vi skal se i petroleumssagen. Derfor lægger det, når der oven i købet er uklarhed over, hvad det er, der har været fundamentet for beslutningen – og der har været en række uklarheder under sagens forløb, og man har overvejelser om, hvilke administrative besværligheder man kan leve med – lige op til det næste punkt på dagsordenen, hvor vi fra Socialdemokratiets side foreslår, at man bruger tiden, indtil fyringssæsonen går i gang,

til at finde en ordning, der opfylder forudsætningerne for vedtagelsen i december 1988 om fritagelse for betaling af petroleumsafgift.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Der er to korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Jytte Hilden (S):

Det er egentlig rart, at socialministeren så åbent og ærligt indrømmer, at dette er inderligt overflødigt, og at det er socialministeren inderligt imod. Man må vel, hvis man er radikal, ærgre sig grusomt over at være blevet klemmt i sandwich mellem KF og V, og hvem der ellers måtte have været med. Jeg synes, at det, denne dags diskussion meget tydeligt har vist, er, at ministeren ikke er stolt af forslaget og har konstateret, at der er et flertal, der ønsker andre varmemhjælpsordninger. Derfor er mit spørgsmål til ministeren: Efter hvilken plan skal der nu laves nye knaster på et eller andet, eller skal vi på et eller andet tidspunkt rent faktisk til at få forenklet tingene til glæde for de mennesker, det drejer sig om? For det er jo ikke bureaukraterne i hverken ministeriets kontorer, i Folketinget eller andre steder. Der er nogle mennesker, der har krav på at få kompensation for nogle ekstra afgiftsudgifter, som de får helt uden at have bedt om det.

Ministeren indrømmer også, at det slet ikke har noget socialpolitisk sigte. Ikke desto mindre mener en af forligspartierne, nemlig Kristeligt Folkeparti, at det i den grad har et socialpolitisk sigte, og at der ikke alene skal gives kompensation til pensionister, men også til andre. Disse andre har vi stadig væk ikke fået spottet, men det får vi i løbet af dagen.

Jeg synes, ministeren har gjort et usandsynlig dårligt hjemmearbejde, for det kan godt være, at det er et kompromis, der er skruet sammen af mange synspunkter, mange vinkler og mange mennesker, og i hvert parti er der tilsyneladende også mange mennesker, der mener noget forskelligt, men det, den gode håndværker kendes på, er, at også når det drejer sig om et stykke bestillingsarbejde, laver man et arbejde, man kan være bekendt. Det gælder også ved et politisk forlig, at så laver den minister, der har overblikket over sit område, den minister, der vil noget, den minister, der har en plan for socialpolitikken, et stykke arbejde, som man bagefter kan være bekendt.